William Faulkner

DİLEK AĞACI

CAN

William Faulkner

DİLEK AĞACI

CAN

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

1. basım: 1981
2. basım: 1982
3. basım: 1983
4. basım: 1984
5. basım: 1994

ISBN 975-510-600-6

Bu kitap, İstanbul'da, Can Yayınları'nda dizildi,
Şefik Basımevinde basıldı ve ciltlendi. (1995)

William Faulkner
DİLEK AĞACI

BİR MASAL

Türkçesi
ÜLKER İNCE

Resimler
DON BOLOGNESE

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Bill,
bu kitabı,
sevgili arkadaşı
Victoria'nın
sekizinci doğum günü için
yazdı.

VICTORIA'YA

"..... müziği gördüm, duydum
Ağır, esintisiz çanları, türkümde
Bahar yelinin, bahar kuşunun
Ölümsüz doğruları.

Ah, bırak solsun: solacak, solmalıdır;
Tasalanma, sen sadece düşle,
O hep genç ve taze kalacak."

Uykuda olmasına uykudaydı. Ama tıpkı bir balon gibi yükselerek uykunun içinden çıktığını duyar gibi oluyordu: sanki yusyuvarlak bir uyku tasının ılık suları içinden yukarı doğru yükselen bir mercan balığıydı. En tepeye vardığında uyanmış olacaktı.

Derken uyandı, ama gözlerini açmadı. Sıcak yatağında hiç kımıldamadan yatıyordu. Sanki kendi içinde bir başka balon varmış gibiydi, durmadan büyüyor ve yükseliyordu. Biraz sonra ağzına gelmiş olacaktı. O zaman, pat diye dışarı fırlayıp doğruca tavana uçacaktı. İçinde durmadan büyüyen küçük balon, bütün gövdesini, kol ve bacaklarını soğuk soğuk yakıyordu. Hani insan nane şekeri yiyince nasıl olursa, işte tam öyle. Nedir acaba? diye merak etti. Ama gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu. Dünden bir şeyler anımsamaya çalışıyordu.

Yanıbaşında bir sesin, «Bugün senin doğum günün,» dediğini duymasıyla gözlerini açması bir oldu. Orada, yatağının yanında tuhaf bir oğlan duruyordu. Siv-

ri, çirkin bir yüzü vardı. Saçları öylesine kırmızıydı ki odanın içinde ışık gibi parlıyordu. Sırtında, siyah kadifeden bir takım elbise, ayağında kırmızı çoraplar, ayakkabılar; omuzunda da kocaman, boş bir omuz çantası vardı.

Kız, kızıl saçlı oğlana şaşkın şaşkın bakarak sordu:

— Kimsin sen?

Gözlerinde çok garip, kıvılcım gibi sarı benekler olan oğlan,

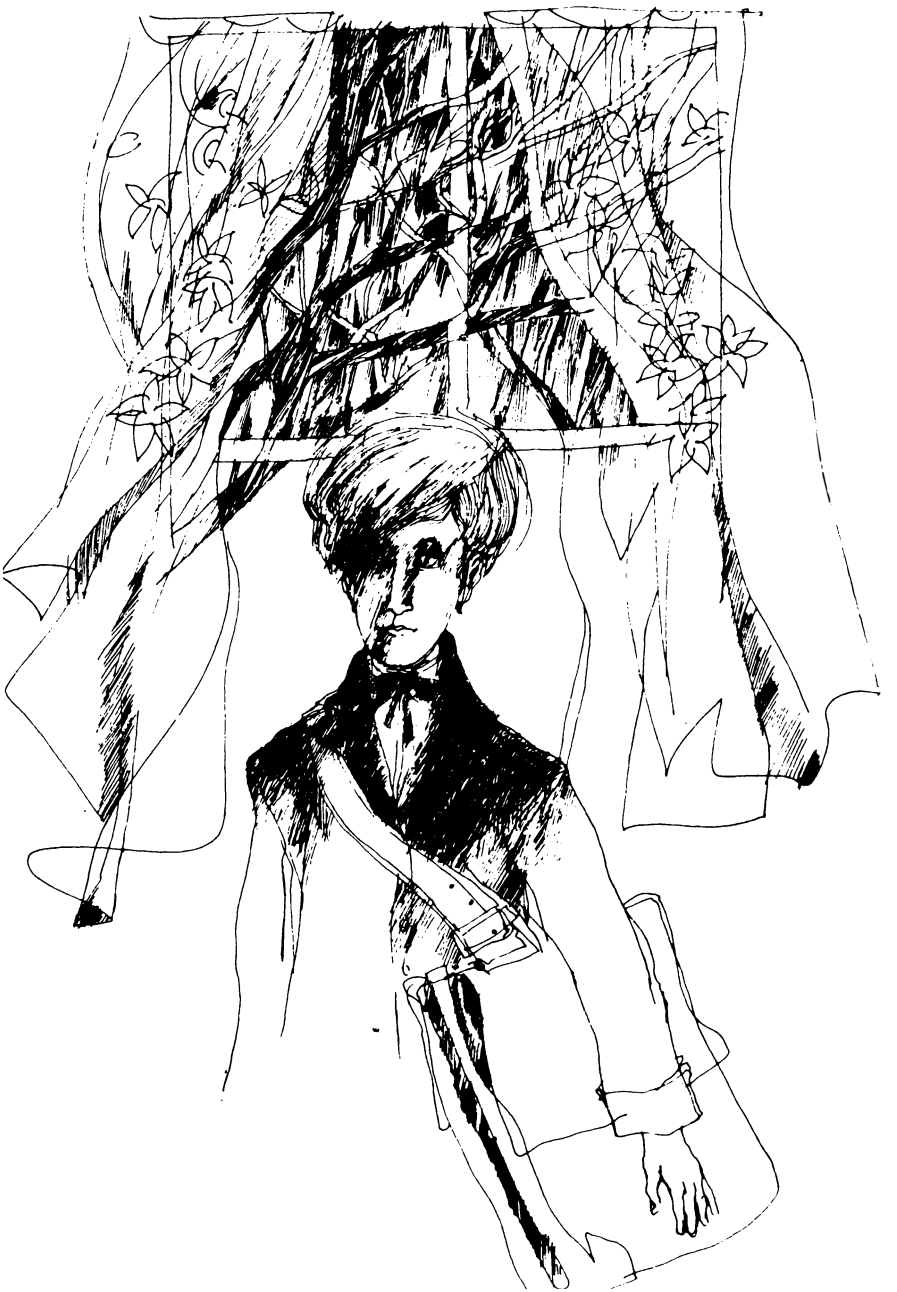
— Adım, Maurice (Moris), diye karşılık verdi. «Haydi kalk!»

Kız yatağından kımıldamadan önce odanın her yanına uzun uzun baktı. İşin tuhafı, kendisiyle Maurice'ten başka kimse yoktu. Her sabah uyandığında, annesiyle Dicky'yi (Diki) odasında bulurdu. Az sonra da Alice (Alis) gelir, giyinmesine, okula hazırlanmasına yardım ederdi. Oysa bugün, yatağının yanında duran, sarı benekli tuhaf gözleriyle kendisini izleyen şu kızıl saçlı oğlandan başka kimse yoktu içerde.

— Haydi kalk, diye yineledi oğlan.

— Ama giyinik değilim ben.

— Giyiniksin, giyiniksin. Haydi kalk bakalım.

O zaman kız yorganı üstünden atıp yataktan çıktı. Gerçekten de giyinikti. Hem de ayakkabısına, çorabına, kordelası gözlerinin rengine uyan leylâk rengi yeni giysisine kadar. Kızıl saçlı oğlan pencereye gitmişti. Yüzünü cama dayamış, duruyordu. Kız sordu:

— Yağmur hâlâ yağıyor mu? Dün gece yağıyordu da.

— Gel bak, dedi oğlan.

Kız yanına gitti. Çıplak dallarından şıpır şıpır sular damlayan kara ağaçları pencereden görünce, kırık bir sesle,

— Doğum günümde yağmasını istemezdim, dedi. Ama belki bugün kesilir, ha ne dersin?

Kızıl saçlı oğlan önce ona sonra da uzaklara baktı ve camı açmak için yukarı kaldırdı.

— Ne yapıyorsun? diye bağırdı kız.

Ama açılan camın içinden yağmuru, kararmış kış ağaçlarını değil de morsalkım kokan yumuşacık gri sisi görünce hemen sustu. Aşağıdan sisin içinden küçük, uzak sesler duyuluyordu:

— Dulcie (Dalsi), aşağı gel; Dulcie, aşağı gel!

Pencerenin üstteki, camlı çerçevesin-

den bakınca yağmuru, kederli kara ağaçları görüyordu. Oysa, alttaki açık pencerenin gerisinde morsalkım kokan yumuşacık sis vardı. Bir de,

— Gelsene aşağı Dulcie, gelsene! diyen sesler.

Kocaman çantasının içinde bir şeyler aramaya dalmış olan kızıl saçlı oğlana bakarak,

— İşte bu çok garip! dedi.

— Bugün senin doğum günün de ondan, diye açıkladı oğlan.

— Ama daha önce doğum günümde böyle bir şey olmamıştı.

Oğlan çantasından bir şey çıkararak:

— Olabilir, dedi. Doğum günleri böyle şeyler içindir.

Sarı benekli tuhaf gözleriyle kıza bakarak ekledi:

— Doğum gününden bir önceki gece yatağa sol ayağınla girer ve uyumadan önce yastığı ters çevirirsen her şey olabilir.

— Aaa, dün gece ben de tıpkı senin dediğin gibi yapmıştım. Peki ama bu seslenenler kim?

— Gel kendin bak!

Kız, pencereden dışarı, güzel kokulu

ılık sisin içine eğildi. Orada, aşağıda, başlarını yukarıya kaldırmış kendine bakan üç kişi vardı: Alice, Dicky, bir de karşı komşuları George (Corç).

— Aşağı gel Dulcie!

— Bekleyin, diye seslendi Dulcie.

Kızıl saçlı oğlan da pencereye gelmişti. Elinde on beş santim uzunluğunda bir oyuncak merdiven vardı. Merdiveni ağzına götürüp üfledi. Merdiven hemen

uzamaya başladı. Kızıl saçlı oğlan üfürdükçe merdiven uzuyordu. Ucu sonunda yere değdi. Dulcie inerken Alice aşağıdan merdiveni sıkı sıkı tuttu.

— Sonunda kalktın ha, uykucu? dedi George.

Dicky :

— Uykucu, uykucu! diye bağırıyordu.

Küçük Dicky işte böyle başkaların-

dan ne duyarsa yinelerdi.

Kızıl saçlı oğlan aşağı indikten sonra, eğilip parmağını merdivenin üzerindeki küçük, parlak bir düğmeye bastırdı. İçindeki hava fıss diye boşalan merdiven eskisi gibi on beş santim boyunda oyuncak merdivene dönüştü. Oğlan onu çantasına yerleştirdi. Sarı benekli gözlerini Alice'ten Dicky'ye, Dicky'den George'a çevirerek, kısaca:

— Adım Maurice, haydi gelin, dedi.

Sis, üstlerine gerilmiş kocaman bir çadır gibiydi. Morsalkım kokan ılık, ince bir meltem esiyordu. Çimenliği geçerek sokağa çıktılar. Kızıl saçlı çocuk onları gene durdurdu:

— Evet, nasıl gidelim? Yürüyerek mi, arabayla mı, yoksa midilliyle mi?

Dulcie'yle George, ikisi birden.

— Midilliyle, midilliyle, diye bağırdılar.

Dicky de:

— Midilli, midilli! diye bağırıyordu. Ama Alice karşı çıktı.

— Sus bakayım. Dicky'yle ben ata mata binemeyiz. Sen de Dulcie, senin de atla falan işin yok.

— Ama Alice.

— Sus bakayım. Biliyorsun annen ata binmene izin vermez.

— Sen nerden biliyorsun? diye sordu Dulcie. Binemezsin demedi bana.

— Nasıl desin canım, bineceğini bilmiyor ki. En iyisi, nereye gideceksek böyle gitmek.

— N'olursun Alice, diye yakarıyordu Dulcie:

Bir yandan da Dicky:

— Midilliye binelim, midilliye binelim! diye bağırıyordu.

Bunun üzerine kızıl saçlı oğlan bir çözüm yolu önerdi:

— Alice ile Dicky at arabasına binsinler. Arabaya binmekten de korkacak değiller ya!

Alice biraz düşünceli yanıtladı:

— Yok canım. Ama Dulcie de arabaya binsin.

— Hayır. Ben midilliye binmek istiyorum. N'olursun Alice.

— Bu midilliler çok uysaldır, dedi kızıl saçlı oğlan. Bakın.

Elini çantasına sokup sincap büyüklüğünde bir Şetland midillisi çıkardı: kırmızı bir eğeri, küçük gümüş çıngırakları, kırmızı bir yuları vardı. Dulcie sevin-

cinden bağırıyor, Dicky'yse oğlanın bacağına tırmanmaya çalışıyordu.

— Benim! Benim! diye bağırdı George. İlkin ben. Birincisi benim.

Dicky de bağırıyordu:

— Benim midillim, benim! Biyinci midillim.

Kızıl saçlı oğlan:

— Durun hepiniz. Bakın şimdi, dedi ve avucunun içinde küçük ayaklarıyla tepinen midilliyi yukarı, başının üstüne kaldırdı. «Çekilin şimdi,» diye ekledi.

Hepsi geri çekildiler. Oğlan diz üstü çökerek midilliyi yere bıraktı. Ağzını eyerin topuzuna dayayarak şişirmeye başladı. Oğlan üfürdükçe midilli büyüyor, bir yandan ayaklarını yere vururken, bir yandan da çıngıraklı yuları sallıyordu. Oğlan önce dizlerinin üzerinde doğruldu. Biraz daha üfledikten sonra ayağa kalktı. Midilli durmadan büyüyordu. Sonunda oğlan başını kaldırdı.

— Bak bakalım, bu büyüklük sana yeter mi?

Alice hemen sordu:

— Kimin o?

Dicky'ye George ikisi birden atıldılar:

— Benim! Benim!

— Yoo, dedi kızıl saçlı oğlan, bu Dulcie'nin.

Alice hemen söze karıştı:

— Öyleyse şunun havasını indir biraz. Bu, Dulcie'ye çok yüksek gelir.

Dulcie, midillinin havasının indirilmesini istemiyordu:

— Hayır, hayır, indirme! Bak Alice, bak şuna, ne kadar uysal! Yerden bir avuç ot kopardı. At otu azar azar ısırarak yedi ve başını öyle bir salladı ki gümüş çıngıraklar delice çıngırdadı. Dulcie atı dingilinden tuttu. Oğlan çantasından iki midilli daha çıkardı. Dicky sanki bir türkü tutturmuştu:

— Biyincisi benim! Biyinci midilli benim! Biyinci benim midillim!

— Çantada ne çok şey varmış. Nasıl oluyor da boş gibi duruyor? diye sordu Dulcie.

Kızıl saçlı oğlan yanıtladı:

— Çünkü ben Maurice'im. Sonra ciddi bir sesle ekledi: «Ayrıca doğum günlerinde olur böyle şeyler.»

— Anlıyorum, dedi Dulcie.

Sonra oğlan o iki midilliyi de şişirip dizginlerini George'un eline tutuşturdu.

Çantasından bir dördüncü midilli çıkardı. Sazlardan örülme küçük bir arabaya koşulmuş midillinin her yanında çıngıraklar vardı. Dicky deliye dönmüştü. Oğlan bunu da şişirdi. Alice tedirgin görünüyordu.

— Onu pek fazla şişirme, Dicky'yle benimki pek büyük olmasın, diye uyardı.

Kızıl saçlı oğlan üfleyip şişiriyordu.

Alice durmasını öneren tedirgin bir sesle:

— Yetmez mi bu kadar şişirdiğin? dedi.

George yanıtladı:

— Alice tavşan kadar bir at istiyor galiba. Daha büyük olmazsa arabayı çekemez ki.

Kızıl saçlı oğlan üfüre üfüre atla arabayı olması gerektiği kadar büyüttü.

— Size bir kamçı ister, diyerek kolunu çantasına daldırdı.

Alice hemen atıldı:

— Yok, yok, kamçı mamçı istemez, koy onu çantana.

Ama Dicky kamçıyı görmüştü bir kez. Oğlan onu çantasına geri koyar koymaz bastı yaygarayı. Bunun üzerine oğlan kamçıyı Dicky'ye verdi. Dicky'yle

Alice arabaya bindiler. Dicky bir elinde kamçıyı öteki elinde de atın dizginlerini tutuyordu.

— Haydi sürün, benim biyinci midillim! diye bağırdı.

— Şetlant midillisi bu, hayatım, dedi Dulcie. Birinci midilli değil.

Bunun üzerine Dicky:

— Haydi sürün Şetland midillisini, dedi.

Bu komut üzerine Dulcie, George ve kızıl saçlı oğlan midillilerine binerek yola koyuldular.

Yolun sonuna varıp da son evi de geçtikten sonra birden sisin içinden çıktılar. Arkalarında, gri, kocaman bir çadıra benzeyen sisi görüyorlardı. Ama onun dışında nereye baksalar, yaz gibi, yemyeşil ağaçlar, yemyeşil otlar, küçük sarı, mavi çiçekler vardı. Ağaçlarda kuşlar ötüyor, ağaçtan ağaca uçuyorlardı. Güneş parlıyor, üç midilli yolda uçar gibi ilerliyordu. Alice ile Dicky'nin arabası çok gerilerde kalmıştı. Durup onları beklediler. Araba sarsıla sarsıla yaklaştı. Alice başındaki şapkasını eliyle tutuyor, biraz korkmuş görünüyordu. Bunu görünce, bir daha hızlı gitmemeye söz ve-

rerek yollarına devam ettiler. Bir süre gittikten sonra, küçük, gri bir kulübeye vardılar. Kulübenin kapısının üzerinde güller vardı. Yaşlı, uzun sakallı, ufak tefek bir adam kapının içine oturmuş bir tahta parçasını yontuyordu.

Kızıl saçlı oğlan, kibarca,

— Günaydın, dedi.

Küçük, yaşlı adam da aynı şekilde karşılık verdi:

— Günaydın.

— Biz Dilek Ağacı'nı arıyoruz, dedi kızıl saçlı oğlan.

— Çok uzaklarda, diye yanıtladı yaşlı adam. Ciddi ciddi başını salladı. Onu bulabileceğinizi hiç sanmam.

— Yolda birine rastlarsak sorarız.

— Buralarda onu görmüş birine rastlayamazsınız.

— Öyleyse uzak olduğunu siz nereden biliyorsunuz?

— Ohoo, ben kaç kez gittim oraya. Ben sizin yaşınızdayken hemen hemen hergün giderdim. Ama birkaç yıldır hiç gitmiyorum.

— Öyleyse gelin bizimle de yolu gösterin, diye önerdi kızıl saçlı oğlan.

Alice kendi kendine homurdanıyordu.

Dulcie :

— Bir şey mi dedin, Alice? diye sordu.

— Şey diyorum, biz böyle ayaktakımından birini yanımıza alamayız. Bahse girerim ki serserinin biridir. Annenizin haberi olsa vallahi çok kızardı.

Kızıl saçlı oğlan yineledi :

— Haydi gelin bizimle!

Yaşlı adam omuzunun üzerinden korka korka eve baktı.

— Geleceğim galiba, dedi.

Çakısını kapattı, yonttuğu şeyle birlikte cebine koydu. Ayağa kalkarak, kapının eşiğinden bir kez daha içeriye baktı.

— Sizinle gelip yolu göstersem iyi olur, çünkü-

Tam o sırada yaşlı adamın karısı kapıya gelerek ona bir ütü, bir oklava, bir de çalar saat fırlatmıştı.

— Seni tembel rezil seni! diye bağırdı. Sen burada otur yabancılarla çene çal, evde yemek pişirmek için tek bir çırpı bile yok!

— Maggie (Megi), dedi, küçük, yaşlı adam dönüp evin arkasına kaçtı. Kadın kapıda durmuş onlara bakıyordu.

— Sizin yapacak başka bir işiniz

yok mu, insanları işlerinden alıkoymaktan başka?

Kötü kötü bakarak kapıyı yüzlerine çarptı.

— İşte gördünüz mü, size söylemiştim, dedi Alice. «Ayaktakımı!»

— Anlaşılan Dilek Ağacı'nı kendimiz arayıp bulacağız, dedi kızıl saçlı oğlan. «Haydi, yürüyün!»

Atlarını sürdüler. Evin önünden geçerek bahçe çiti boyunca ilerlediler. Tam çitin köşesine gelmişlerdi ki birinin kendilerine korka korka seslendiğini duydular. Küçük, yaşlı adam domates bitkilerinin arasından gizlice bakıyordu.

— Gitti mi o? diye sordu.

— Evet, dedi, kızıl saçlı oğlan.

Küçük, yaşlı adam gizlendiği yerden çıkarak çite tırmandı.

— Durun, bekleyin beni, ben de sizinle geleceğim.

Bunun üzerine beklediler. Küçük yaşlı adam, çit boyunca, sine sine eve kadar yürüdü, çalar saati, oklavayı ve ütüyü kaptığı gibi gerisin geriye dönüp çitten içeriye atladı, aldıklarını çitin köşesine sakladı.

— Geri döndüğümüzde bunları bir

daha bana atamaz artık, diye kurnazca bir açıklamada bulundu.

Kızıl saçlı oğlan:

— Alice ve Dicky'nin yanına, arabaya binebilirsiniz, dedi.

Alice gene kendi kendine homurdanınca Dulcie sordu:

— Bir şey mi dedin Alice?

— Şey diyorum, Dicky'yle ben böyle ayaktakımından birini yanımızda istemeyiz. Annenin de hiç hoşuna gitmezdi.

Küçük, yaşlı adam kırgın bir sesle sordu:

— Ne olur ben de binsem?

Kızıl saçlı oğlan:

— Bırak binsin Alice. Seni rahatsız etmez, dedi.

— Elbette etmem bayan. Hiç kuşkunuz olmasın.

Çocukların hepsi birden:

— Bırak da binsin Alice, dediler.

— Peki, bin bakalım haydi. Ama bilmiş olunuz ki anneniz bundan hiç hoşlanmayacak.

Küçük, yaşlı adam arabanın içine pire gibi sıçradı. Ve yola koyuldular.

— Çakıyla bir şeyler yontabilirim ben, dedi yaşlı adam.

Alice burun kıvırdı.

— Atınızla arabanız çok güzel, dedi küçük yaşlı adam.

— En biyinci midilli, dedi Dicky.

Dulcie düzeltti,

— Şetland midillisi hayatım. En birinci midilli değil.

— Eskiden pek çok midillim vardı, dedi küçük yaşlı adam.

Alice gene burun kıvırdı.

— Senin, o başına atılan oklavadan başka bir şeyin olmadığına bahse girerim, dedi.

Yolun ikiye ayrıldığı bir kavşağa geldiler. Kızıl saçlı oğlan durdu.

— Şimdi hangi yoldan? diye sordu.

Küçük, yaşlı adam hiç duraksamadan parmağıyla göstererek,

— Şuradan, dedi.

Oraya gittiler.

— Biz geldiğimizde ne oyuyordunuz? diye sordu Dulcie.

Yaşlı adam elini cebine sokup oyduğu tahta parçasını çıkardı. Hepsi bakmak için arabanın başına toplandılar. Dicky :

— Küçük bir köpek yavrusu, dedi.

— Hayır, kertenkele, dedi George.

— Hayır, ejderha, dedi Dulcie. Böyle bir şeyi ne kendisi görmüştür, ne de bir başkası.

— Nedir peki? diye sordu Dulcie.

Küçük, yaşlı adam, «Bilmiyorum,» diye yanıtladı. «Ne olduğunu bilmiyorum ama bir gilipusa benziyor.»

— Gilipus nedir? diye sordu George.

— Bilmiyorum ama sanırım buna benzeyen bir şeydir.

— Gilipusun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsanız neden buna gilipus diyorsunuz?

— Valla, şimdiye kadar gördüğüm şeylerden daha çok gilipusa benziyor da ondan.

— Bence hiçbir şeye benzemiyor, dedi Alice. Benim gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, sirkte bile görmedim buna benzer bir şey.

Dulcie, küçük, yaşlı adama sordu:

— Siz hiç sirke gittiniz mi? Alice gitmiş.

— Bilmiyorum, dedi yaşlı adam. Bir zamanlar öyle bir şeye gitmiştim gibime geliyor ama öyle çok zaman geçti ki şimdi anımsayıp anımsamadığımı bile bilmiyorum.

George :

— Büyük bir çadırın içinde olur. Bizim evi bile içine alacak büyüklükte bir çadır. Keşke sirk çadırım olsaydı, dedi.

Dulcie ekledi :

— Üstünde bayraklar vardır, renkli bayraklar, tepesinde dalgalanır.

— Sirke gitmek istiyorum, dedi Dicky.

— Bir daha gelirse gideceğiz. Annem gidebileceğimizi söyledi. Bizi Alice götürecek. Öyle değil mi Alice?

Alice ekledi :

— Bir de bando, bir de fil, hem de ne büyük, on midilliyi birbirine bağlasan ancak o kadar eder. Hayatımda hiç o kadar büyük fil görmemiştim. Tanrım o ne büyüklük!

— Sirke gitmek istiyorum, Alice, dedi Dicky.

— Ben de istiyorum, canikom. Benekli atlar, pullu giysileri havada parlayan insanlar... dinleyin : bando sesi değil mi bu?

Duydukları bir boru sesiydi. Atlarını sürdüler ve kocaman boz renkli bir şatoya vardılar. Kızıl saçlı oğlan bu kez de durdu.

— Şimdi hangi yöne? diye sordu.

Küçük, yaşlı adam parmağıyla göstererek, «Şuradan,» dedi. Şatonun duvarında bir asker boru çalıyordu. Yürüyüp şatoyu geçtiler, biraz ilerleyince yol kıyısında tuhaf bir ağaç gördüler. Bembeyaz bir ağaçtı. Onu ilkin çiçek açmış bir kızılcık ağacı sandılar. Ama yanına yaklaştıkları zaman ağacın yapraklarının beyaz olduğunu gördüler.

— Amma da tuhaf bir ağaç, dedi Dulcie. Nasıl ağaç bu böyle?

Küçük yaşlı adam:

— Bu bir narmuz ağacı. Bu ormanda bunlardan çok vardır, dedi.

— Hiç böyle yaprakları beyaz bir ağaç görmemiştim, dedi Dulcie. Ağaçtan bir yaprak koparmak istedi. Ama dokunur dokunmaz yaprağın rengi değişti. Tatlı bir maviye dönüştü. Bunun üzerine hepsi ağaçtan birer yaprak kopardılar. George'un yaprağı mor oldu. Kızıl saçlı oğlanınki altın rengi. Alice de bir yaprak kopardı, onunki parlak kırmızı oldu. Dicky de bir yaprak koparsın diye kucağına aldı. Onun kopardığı yaprağın özel bir rengi yoktu. Soluk pembeler, yeşiller, daha çok da Dulcie'nin mavisi gibi mavi gölgeler vardı ama daha soluktu.

Dulcie yaşlı adama sordu:

— Sizinki ne renk?

Yaşlı adam yaprağını gösterdi. Hemen hemen Dicky'nin yaprağının tıpkısıydı, yalnız onunkinde maviler yoktu.

Kızıl saçlı oğlan:

— Herkesin dileğinin rengi bunlar. Dulcie'ninkiler mavi, Dicky'ninkiler şimdilik bir şeye benzemiyor, çünkü o daha

küçük, ama büyüdüğünde onunki mavi olacak çünkü o Dulcie'nin erkek kardeşi; Alice'in dilekleri kırmızı; George'unkiler mor, benimkiler altın rengi; size gelince sizinkiler Dicky'ninkilere benziyor, çünkü sizin de pek fazla dileğiniz yok.

— Sahi, Dilek Ağacı bu olabilir, dedi Dulcie.

— Yoo, hayır, dedi yaşlı adam. Bu dilek ağacı değil: ben dilek ağacına kaç kez gittim. Bu bir narmuz ağacı.

— Peki öyleyse Dilek Ağacı nerede? diye sordu kızıl saçlı oğlan.

Küçük, yaşlı adam bu soruyu hemen yanıtladı:

— Şu yönde.

O yöne gittiler.

— Çok uzakmış, dedi George, karnım da acıktı. Keşke bir sandviç olsaydı.

George bunu söyler söylemez neredeyse şaşkınlıktan attan düşecekti, çünkü elinde bir sandviç vardı. George sandviçe baktı, kokladı, sonra ısırdı, sevinçten çığlıklar attı.

— Ben de yiyecek bir şeyler istiyorum, dedi Dicky.

Bunu der demez de elinde bir şey oldu.

— Ne o elindeki tatlım? diye sordu Alice.

Ötekiler görmek için arabanın başına toplandılar.

— Nedir bu Allah aşkına? dedi Dulcie.

Kızıl saçlı oğlan bir lokma koparıp ağzına attı.

— Tadı neye benziyor?

— Hiçbir şeye benzemiyor, dedi oğlan. Çünkü hiçbir şey değil. Yalnızca bir şey. Dicky de bunu istemişti zaten, öyle değil mi? Ekmek, dememişti, şeker de dememişti, sadece yiyecek bir şey istediğini söylemişti.

— Şeker istiyorum, dedi Dicky.

Elindeki şey birden kakaolu şeker oldu.

— Alice, o şeker yiyemez biliyorsun, dedi Dulcie.

— Haklısın canım. Dicky, şeker falan istemeyi bırak, tamam mı?

— Şeker istiyorum, diye diretti Dicky.

— Başka bir şey istesen daha iyi olur. Haydi ver o şekeri bana.

Alice şekeri onun elinden aldı. Ama alır almaz da şeker kayboldu.

Alice bir an şaşkınlıktan dona kaldı. Ama sonra yaşlı adamın üzerine yürüdü.

— Seni koca ihtiyar seni, ver o şekeri bana, haydi! Bir bebeğin elinden alınır mı hiç böyle. Ver diyorum sana, anlıyor musun?

Yaşlı adam şaşırarak sordu:

— Ama neden? Ben almadım ki. Sen kendin aldın onu.

— Bana oyun oynamaya kalkma! Biri benim elimden almadı mı o şekeri?

— Nereden çıkarıyorsun, Alice, dedi Dulcie. O almadı.

— Öyleyse biri aldı. En yakında da o var. Alice dik dik yaşlı adama bakıyordu.

Kızıl saçlı oğlan açıkladı:

— Uçtu gitti. O şekeri isteyen Dicky'ydi. Alice alınca kayboldu, çünkü Alice şeker istememişti.

— Valla, bu olanlar hiç hoşuma gitmiyor. Bana kalırsa dönüp eve gitsek iyi olacak.

— Acıktım, dedi Dicky.

Dulcie hemen atıldı:

— Şekerli, tereyağlı ekmek isteyemez misin? Ya da kurabiye?

— Kurabiye istiyorum, dedi Dicky.

Ve der demez iki elinde birer kurabiye belirdi.

— Bundan daha tuhaf bir şey olamaz! diye haykırdı Dulcie. O deminki ağaç Dilek Ağacı galiba!

— Yo, yo, dedi yaşlı adam. Ben Dilek Ağacı'nı çok iyi tanırım. O ağaç narmuz ağacından başka bir şey değil.

— Neyse, ne ağacı olursa olsun, ben de acıktım. İsterseniz durup hepimiz kendimize yiyecek bir şeyler isteyelim.

Bunu kızıl saçlı oğlan önermişti. Bunun üzerine durdular. Midillileri bağladılar.

— Haydi Dulcie önce sen dile, dedi kızıl saçlı oğlan.

— Şey, ben şey istiyorum... durun bakalım, bir düşüneyim ne istediğimi. Ah, evet, ben biraz bezelye, hanım parmağı, bir tane avakado, bir de sütlü kakao...

O bunları söyler söylemez hepsi önüne, çimenlerin üzerine geldi.

— Şimdi sıra sende Dicky.

— Alice, Dicky'nin yerine sen dilesen, dedi Dulcie. Sen ne istiyorsun bir tanem?

— Salçalı pilav istersin sen öyle değil mi tatlım? diye sordu Alice.

— Salçalı pilav istiyorum, dedi Dicky. Ve istediği şey hemen önüne geldi.

— Şimdi sıra sende George.

— Öylesine çok çilek ve çukulatalı pasta istiyorum ki yemekten bir hafta hasta olayım.

Bunu söyler söylemez koca bir tas çilekle taze bir çukulatalı pasta önüne geliverdi.

— Şimdi sıra Alice'te.

— Ben jambon, mısır ekmeği ve bir fincan kahve istiyorum.

Onun istedikleri de geldi.

Kızıl saçlı oğlan, küçük, yaşlı adama :

— Şimdi de siz seçin, dedi.

— Ben elmalı pastayla dondurma istiyorum. Bizim evde pek dondurma olmaz da, diye açıklamada bulundu.

— Şimdi sıra bende, dedi Kızıl saçlı oğlan. Sıcak zencefilli ekmekle bir elma istiyorum.

Hepsi yere oturup yediler.

— George, o pastayla çileklerin hepsini yersen çok kötü hastalanacaksın, dedi Dulcie.

— Boş ver, diye homurdandı George. Ben de onu istiyorum zaten.

Yemeklerini bitirdikten sonra tekrar atlarına bindiler. Kızıl saçlı oğlan yaşlı adama dönüp:

— Şimdi hangi yöne gidiyoruz? diye sordu.

Küçük, yaşlı adam,

— Şu yöne, diyerek yanıtladı.

Onlar da ormanın içinde ilerlemeye başladılar.

— Keşke o kadar yemeseydim, dedi George.

Dulcie, Dilek Ağacı'nı düşünüyordu.

— Şu Dilek Ağacı'nı bulsak artık, dedi. Ben bunu diliyorum.

Biraz ötede yol yeniden çatallaşıyordu.

Küçük yaşlı adam hangi yoldan gideceklerini gösterdi, oraya yürüdüler.

— İyi değilim, dedi George.

— Ah, bakın işte gene o beyaz ağaç, diye haykırdı Dulcie şaşkınlıkla. Gene o ağaca geldik.

— Yo, yo, dedi küçük yaşlı adam. Bu ağaç o ağaç değil. Bu başka bir narmuz ağacı. Bu ormanda onlardan çok vardır.

Kızıl saçlı oğlan :

— Ben bunun o ağaç olduğu kanısındayım, dedi.

Alice de aynı düşüncedeydi.

— Ben de, dedi. Onun Dilek Ağacı'nın nerede olduğunu bizden daha iyi bildiğini hiç sanmıyorum. Şu Dilek Ağacı denen şeyi hiç gördün mü acaba ömründe?

— Hiç gitmediysem yüz kez gitmişimdir. Yerini çok iyi bilirim, dedi küçük yaşlı adam.

— Gerçekten hiç gittiniz mi? diye sordu Dulcie.

— Yemin ederim ki gittim, dedi küçük yaşlı adam. Gençken hergün giderdim. Yalan söylüyorsam canım çıksın.

— Valla bence bu ağaç o ağacın aynısı, dedi kızıl saçlı oğlan. Şimdi hangi yöne gidiyoruz?

— Siz onun söylediklerine aldırmayın, dedi Alice. O ağacın nerede olduğunu ben ne kadar biliyorsam o da o kadar biliyor.

Alice homurdanmasını sürdürünce, Dulcie sordu :

— Bir şey mi dedin Alice?

— Ne diyeceğim, serserinin biri bu

yaşlı adam. Ben bunu bilir bunu söylerim.

Dönüp yaşlı adama dik dik baktı. Adamcağız korkudan arabanın köşesine büzülmüştü.

— Ah bir tüfeğimiz olsaydı, dedi Dicky'ye. Şu sincapları, kuşları vururduk şimdi, öyle değil mi? Bu ormanda pek çok av hayvanı vardır.

— Tüfek istiyorum, dedi Dicky.

Alice kollarını havaya kaldırıp çığlığı basmıştı. Çünkü Dicky'nin elinde bir tüfek vardı, hem de öylesine büyük bir tüfekti ki tutamıyordu. Tüfek bu yüzden küçük yaşlı adamın ayağına düşmüştü.

— Buraya bak, diye haykırdı Alice. Sana söylüyorum kızıl saçlı delikanlı, şu yaşlı budala hepimizi öldürmeden bizi eve götür. Gel buraya, al şu tüfeği. Şuna bakın, bana ve şu bebeğe tüfek çekiyor!

— Nereden çıkartıyorsun Alice, diye bağırdı Dulcie. Öyle bir şey yaptığı yok. Tüfeği isteyen Dicky.

— Kim isterse istesin. Şuna bakın şuna, nasıl sırıtıyor. Her şeyimizi çalıp bizi öldürmek için fırsat kolladığı belli.

Dönüp dik dik yaşlı adama baktı.

— İnanın bayan ömrümde böyle bir

şey yapmadım. Usumdan bile geçmez, dedi küçük yaşlı adam.

— Çok konuşma, haydi al şu tüfeği bu arabadan.

Küçük yaşlı adam eğilip tüfeğe dokunur dokunmaz tüfek kayboldu. Çünkü onu o istememişti.

— Eee, nereye gitti? diye sordu Alice. Çıkar şunu paltonun altından yoksa polis çağırırım.

— Alice! diye haykırdı Dulcie. Görmüyor musun tüfeğin kendisi yok oldu. Yok oldu, Alice. Tüfeği isteyen o değildi çünkü, Dicky'ydi.

Alice oturduğu yerde çırpınıyordu.

— Biz gidiyoruz, doğru eve gidiyoruz. Söyle senin kızıl saçlı oğlana geldiğimiz yola sapsın. Bu kadarı yeter, daha çoğuna dayanamayacağım artık.

Alice gene kendi kendine homurdanıp duruyordu. Onlar yollarına devam edip gele gele boz renkli şatoya geldiler. Bahçe kapısından askerler geçiyordu.

— Şu askerlere bakın, dedi Dicky.

— Çok kötüyüm, dedi George.

Askerler, önlerinde bayrak, bahçe kapısından geçmişlerdi. Bir zamanlar Alice'in bir kocası vardı, ordüda onbaşıydı. Ya-

ni demek istiyorum ki Alice'in eskiden kocası olan adam da bir askerdi.

— Askerlik yaşamı çok zordur, dedi Alice.

— Bir aşker istiyorum, dedi Dicky.

— Sen ha... diye haykırdı Alice. Neredeydin bunca zamandır?

Dicky'nin dilediği asker başındaki şapkasına vurdu.

— Nee, bu Alice değil mi? dedi.

— Alice'i gösteririm şimdi sana ben,

diye bağırdı Alice. Elimde bir odun olsaydı sana yapacağımı bilirdim ben.

Alice elinde bir odun parçası görünce gözlerine inanamadı. Odunu askere fırlattı. Ama odun ona değer değmez yok oldu.

— Bir sopa daha verin bana.

Elinde bir sopa daha belirdi. O sopayı da askere fırlattı. O da yok oldu. Asker bir ağacın ardına gizlendi.

— N'oluyorsun, kadın, dedi. Ne atıyorsun bana öyle. Roket mi, nedir?

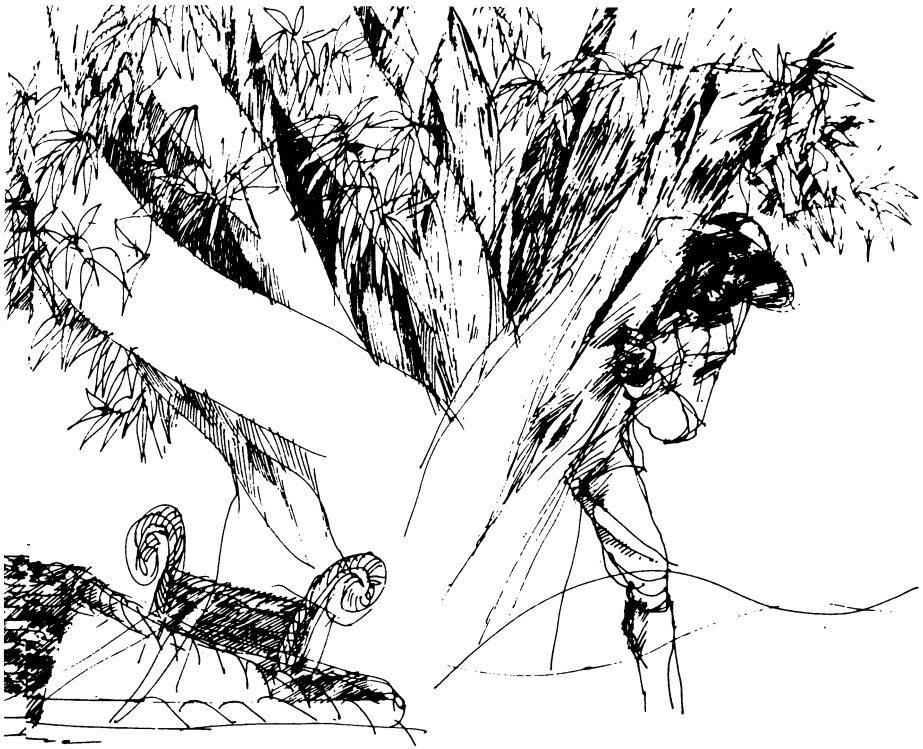
Alice arabadan inmeye çalışırken:

— Seni alçak hain seni, diyordu.

— Alice! diye bağırdı Dulcie. N'oluyorsun?

— İşte bir zamanlar kocam olan adam buydu. Bir aylık kirasını ödediği bir evde beni yalnız bırakıp gittiği zaman ağzıma atacak bir lokma kuru et parçası bile yoktu. Bir de para verip avukat tuttum da hükümetin onu ne yaptığını öğrendim. Onu ve ordusunu! Çıksın karşıma bir, bakalım hiç ömründe böyle bir savaş görmüş mü? Ben göstereceğim ona. Çık o ağacın ardından.

— Benim askerime dokunma, diye bağırdı Dicky.

— Kaç kaç, diyordu küçük yaşlı adam. Oklavası, ütüsü yok nasıl olsa.

— Dur biraz, dedi asker. Neden geri dönmediğimi sana anlatabilirim.

— Anlatırsın elbet, diye karşılık verdi Alice. Sen gel buraya, bin şu arabaya da anlatacakların eve kalsın.

Asker geldi arabaya bindi.

— Benim askerime dokunma, diye yineledi Dicky.

— O Alice'in askeri, hayatım, dedi

Dulcie. Savaşta yitirdiğin asker bu muydu, Alice?

— Buydu ya. Yitirdiğim de iyi olmuş. Şuna bakın! Savaş bile istememiş bunu!

Atları, arabayı sürdüler. Askerle küçük yaşlı adam arabanın arkasında yan yana oturuyorlardı.

— Kocanın adı ne Alice? diye sordu Dulcie.

— Adı Göç'tür, dedi Alice. Bunlar iki kardeştiler. Ötekinin adı Oluş idi, ama o on yaşına gelmeden öldü, kötülükten öldü.

Küçük yaşlı adam Alice'in kocasına:

— Ben bir savaşta bulundum, dedi.

— Hangisinde?

— Hiç bilmiyorum. Yalnız pek çok insan vardı. Onu anımsıyorum.

— Benim bulunduğum savaş da öyleydi.

— Galiba hepsi birbirine benziyor.

— Çok haklısınız. Suyun öteki yakasında mıydı?

— Suyun öteki yakası mı?

— Hani şu bir inip bir çıkan koca suyun. Ah, ne savaştı o, ne savaş. Yüz gün, hep suda, bir inip bir çıkan, bir inip bir çıkan, ve dışarı baktığınızda hiçbir şey

göremediğiniz, tek bir çalı bile. Savaşta insanları öldürdüklerini bilirdim ama bana sanki günlerce ölemedim gibi geldi. O kadar büyük havuza insanlar nasıl set yapmışlar anlayamadım. Ne işlerine yaradığını da anlayamadım. O su dünyanın tüm çıkartma gemilerini alır.

— Hayır, benim gittiğim savaş o değildi. Onlar benim babamın otlağına gelmişlerdi, benim gittiğim savaş orada yapıldı.

— Savaşın bu kadar uygunu da görülmemiştir.

— Gittiğim başka bir savaş daha vardı. Yedi Çamlar denen yerde olmuştu.

— Siz çamlardan birinin arkasına mı gizlenmiştiniz? diye sordu Dulcie.

— Hayır bayan. O savaşta yediden çok general vardı.

— Görüyorsunuz ya, dedi Alice'in kocası, savaşlar hiç değişmiyor, öyle değil mi?

George'un gözlerinde dalgın bir bakış vardı.

— Çok kötüyüm, dedi. Galiba... Galiba midem bulanıyor benim.

— Sizin katıldığınız savaşı kim kazanmıştı? diye sordu Dulcie.

— Bilmiyorum bayan. Ben kazanmadım.

— Bu da doğru, diye doğruladı Alice'in kocası. Şimdiye kadar savaştan kazançlı çıkmış bir asker görmedim ben. Ama beyazların savaşı hep acayip biter. Bir daha beyazların savaşı olursa hiç gideceğimi sanmıyorum. Oraya gideceğime orduda kalırım.

— Öylesi daha iyi, dedi yaşlı adam.

Atının üzerinde dimdik oturan ve midesi korkunç bulanan George:

— Çok kötü midem bulanıyor, dedi.

— Sahiden durumu kötü, dedi Alice'in kocası. Dünyanın öbür ucundaki bir savaşa gitse bu kadar kötü olmazdı.

Durdular. George biraz iyileşir gibi oldu. Onu arabaya aldılar.

Küçük yaşlı adam kızıl saçlı oğlana sordu:

— Şu midilliye binebilir miyim, beyim?

Kızıl saçlı oğlan olumlu yanıt verince yaşlı adam arabadan atlayıp midilliye bindi.

— Midilliye binmek istiyorduysanız daha önce neden midilli dilemediniz? diye sordu Dulcie. Siz elmalı pastayla don-

durmadan başka bir şey dilemediniz. Dileyecek bir şey gelmiyor mu aklınıza?

— Bilmem. Bunu hiç düşünmedim. Ama bir şey bulacağım. Durun bakayım... Hepimiz için pembe beyaz çizgili birer torba şeker diliyorum.

Bunu söyler söylemez herkesin elinde birer torba şeker belirdi.

— Benimkiler yumuşak, dedi yaşlı adam. Eskiden katı severdim ama şimdi yumuşak yemek zorundayım, çünkü gençliğimdeki dişler kalmadı artık.

— Bakayım dişlerinize, dedi Dulcie.

Yaşlı adam ağzını açtı. Ağzında hiç diş yoktu.

— Neden takma diş dilemiyorsunuz?

— Takma diş nedir?

— Dileyin görürsünüz.

— Peki. Takma dişlerim olmasını diliyorum.

Yaşlı adam bunu dedi ve şaşkınlıkla elini ağzına çarparak Dulcie'ye baktı.

— Hoşunuza gitmedi mi?

— Hoşuma gitti diyemiyeceğim. Biliyor musunuz, dişsizliğe öylesine alışmıştım ki.

Dişleri ağzından çıkarıp baktı.

— Çok güzel öyle değil mi? Bunlar

şöminenin üstünde çok güzel durur. Ne dersiniz? Sadece bunun için saklamaya değer.

Ormanda koca meşe ağaçlarının altında ilerliyorlardı. Bu ağaçlarda birbirleriyle cıvıldaşan pek çok kuş vardı. Sincaplar otların içinden ok gibi geçerek bir ağaçtan ötekine koşuyorlardı. Otların arasında türlü türlü çiçek vardı.

Küçük yaşlı adam topuklarıyla atını öyle bir mahmuzladı ki at zıplaya zıplaya koşmaya başladı. At zıpladıkça yularındaki ziller şıngır şıngır ötüyordu.

— Benim gittiğim savaşta ata binerdik, dedi. Ben işte böyle binerdim.

Atını yoldan aşağı öyle bir hızlı sürmüştü ki sakalı arkasında bayrak gibi uçuşuyordu. Sonra atını hızla döndürüp geri geldi.

— Sen ömründe savaşa gittin mi acaba! dedi Alice.

Şimdi biraz iyileşen George doğruladı:

— Öyle. Bir düşman görseniz bahse girerim tabanları yağlar kaçarsınız.

— Daha neler, dedi küçük yaşlı adam. Valla kılıcımla cart diye ikiye bölerdim onu. Elimde bir kılıç olsaydı şim-

di size gösterirdim nasıl yapacağımı.

Daha cümlesini tamamlamadan elinde bir kılıç belirdi; yepyeni, altın saplı, parlak bir kılıç. Küçük yaşlı adam kılıca baktı, sonra ayna gibi parlatıncaya dek paltosuna sürttü ve Alice'in kocasına gösterdi. Alice'in kocası kılıcı güzel bulduğunu söyledi. Ama o kendisi için bunu fazla büyük buluyormuş çünkü bir ipe bağlayıp gömleğinin içinden sırtına sallandırabileceği bir bıçağı yeğlermiş kendisi.

Küçük yaşlı adam:

— Savaştayken şöyle yapardım, bakın, dedi.

Ve atını hızla yola sürdü ve gene uçarcasına geri geldi.

— Korkudan ödünüz patlar sizin, dedi George.

— Karşımda yüz düşman bile olsa korkmam ben. Atımı doğruca üstlerine sürer, böyle bir kılıçla ikiye bölerim hepsini.

— Siz bir köpeği bile ikiye bölmezsiniz. Korkarsınız.

— Korkmam. Hemen-.

— Bir kaplandan ya da aslandan korkarsınız ama.

— Şu ormanda yüz kaplan, yüz as-

lan öldürmüşümdür ben şimdiye kadar. Tıpkı bunun gibi bir kılıçla. Yoo, kılıcı savaşta kullanmıştım. Aslanları, kaplanları neyle öldürmüştüm anımsamıyorum. Başka bir şeydi.

— Oklavalardan, ütülerden kaçarken öldürdün galiba onları, dedi Alice.

— Ben bir savaş yönetseydim, dedi Alice'nin kocası, kendime bir bölük evli kadın bulurdum, hepsinin gözlerini bağlardım, parmağımla göstererek, «Haydi yürüyün şimdi burnunuzun doğrusuna» derdim, «bir şeye çarparsanız o kocanızdır.» Böyle yönetirdim savaşı.

— Savaş daha ucuza patlardı, öyle değil mi? dedi küçük yaşlı adam. Çünkü attıkları ütüleri, oklavaları toplar toplar yeniden atarlardı, ha?

— Ben ütü de oklava da gerekmeyen birini tanıyorum, dedi Alice'in kocası. Benim gibi çok evlenirsen görürsün.

— Eveet, dedi George. Şimdi ağacın arkasından bir aslan fırlasa, yemin ederim korkudan düşüp ölürsünüz.

— Ne ölmesi! dedi küçük yaşlı adam, kılıcımı sallayarak bir vuruşta...

— Bir aslan çıksın dili...

Dulcie bağırdı, George sözünü bile

bitirmemişti, Alice'ın kocası sis düdüğü gibi böğürüyordu ama Alice'in sesi hepsini bastırmıştı; hepsi de tabanları yağlamış yoldan aşağı koşuyorlardı. Alice'in kocası bir ağaca tırmanmıştı. Alice bir kolunda Dicky'yi taşıyor, bir eliyle de Dulcie'yi sürüklüyordu. George olanca sesiyle bağırarak arkalarından geliyordu. Ama küçük yaşlı adam, elinde kılıcıyla hepsini geride bırakmıştı.

— Durun, durun, diye bağırdı kızıl saçlı oğlan. Alice durdu, bir ağaca dayandı, soluk soluğa kalmıştı. Aslan yolun tam ortasında oturuyordu, onun yanında, horuldayan midillinin üzerinde kızıl saçlı oğlan vardı.

— Dönün geri, size bir şey yapmaz, dedi.

— Şu oradan çekilmedikçe gelmem, dedi Alice. Buraya bak Dulcie, sakın oraya gideyim deme!

— Yapılacak tek iş bu aslanı dileyenin dileğini geri alması, dedi kızıl saçlı oğlan. Kim dilemişti onu? George'du değil mi?

— Bendim, dedi George.

— Peki istiyor musun onu?

— Ben mi? Dilerim bir daha aslan

görmem.

George bunu söyler söylemez aslan kayboldu.

— Şimdi geri dönebiliriz, dedi Dulcie.

— Sakın ha, Dulcie! diye haykırdı Alice. Sakın gitme oraya. O şeyin tam şu ağacın arkasına atladığını gördüm!

— Hayır, hayır, dedi kızıl saçlı oğlan. Gitti. Gelin.

Geri döndüler. Alice tek tek bütün ağaçların arkasına bakmak zorunda kaldı ama aslan gerçekten yoktu.

— Ama, midilliler nerede? diye sordu Dulcie.

— Aslanı gördüğünüz zaman hepiniz onların yok olmasını dilediniz, dedi kızıl saçlı oğlan. Aslan ortaya fırlayınca herkes koşup kaçmayı dilemişti. Arabanın içinde ya da midillinin üzerinde kaçamayacağınıza göre onlar da yok oldular.

Hepsi şaşkınlıkla birbirlerine baktı lar.

— Şimdi yürüyecek miyiz? diye sordu Dulcie.

— Çantamda başka midilli kalmadı, karşılığını verdi kızıl saçlı oğlan.

— Yürüsek daha iyi olacak, dedi Alice. Atla ne kadar çok gidersek evden o kadar çok uzaklaşıyoruz, diye ekledi.

Ve elindeki kılıcıyla kendilerine yetişen küçük yaşlı adama kötü kötü baktı.

— Gilipusumu kaybettim, dedi yaşlı adam. Cebimden düşmüş bulamıyorum.

— Çok kötü, dedi Dulcie. Çok güzel bir gilipustu. Onun yürüyüp konuşmasını istemez miydiniz? O zaman bulabilirsiniz onu.

— İsterdim elbet. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gilipustu.

Küçük yaşlı adam bunları söyler söylemez otların arasında bir hışırtı duydular, incecik bir ses şöyle bağırıyordu:

— Geliyorum Egbert (Egbırt), geliyorum.

— Bu benim adım, dedi yaşlı adam.

Hışırtı yaklaştı ve az sonra otların arasında koşan gilipusu gördüler.

— Küçük enik, diye haykırdı Dicky.

Yerden bir sopa alıp gilipusa vurmaya başladı. O vurdukça gilipus büyüyordu.

— Bir-tanem! diye seslendi Dulcie, vurma Egbert'ın gilipusuna! Alice! Alice!

— Öldür eniği, dedi Dicky.

Gilipus o sırada bir enik büyüklüğündeydi.

— İkiye böl küçük eniği.

Dicky böyle der demez gilipus iki parçaya ayrıldı.

— Beğendin mi yaptığını! dedi küçük yaşlı adam.

Yüzünü dirseğiyle kapatarak ağlamaya başladı.

— Çok özür dilerim, dedi Dulcie. Dicky sizin gilipusunuzu ikiye bölecek kadar kötü bir çocuk.

Tam o sırada ayaklarının dibindeki otlardan bir başka ince sesin ağladığını duydular. Yere baktıklarında bir kurşun askerden daha büyük olmayan Dicky'yi gördüler.

Kızıl saçlı oğlan şöyle açıkladı:

— Kötü bir dilekte bulunduğu için böyle oldu, bir şeye kötülüğü dokunduğu için.

— Üstüne basma! diye çığlık attı Dulcie ve neredeyse aynı anda Dulcie ile Alice, Dicky gibi küçüldüler. Alice, Dicky'yi yerden aldı, öteki koluyla da Dulcie'yi göğsüne bastırdı. Alice incecik sesiyle yukarı, küçük yaşlı adama bağırıyordu:

— Seni yaşlı budala seni. Beğendin mi yaptığını! Sakın üstümüze basma!

— Ne yapacağımı bilemiyorum, dedi kızıl saçlı oğlan. Dicky birine bir iyilikte bulununcaya kadar küçük kalacak. Dicky küçük kaldığı sürece de Alice'le Dulcie de büyüyemeyecekler.

— Öyleyse en iyisi biz de küçülelim, dedi küçük yaşlı adam. Böylece onlarla bir arada oluruz.

— Olur, dedi kızıl saçlı oğlan. En iyisi bu.

— Ben istemem, dedi George. Ben o kadar küçük olmak istemiyorum. Keşke evde olsaydım.

Bunu der demez George yok oldu.

— Gittiğine üzüldüm, dedi küçük yaşlı adam. O kadar şaşırmasaydım o aslanı öldürebilirdim ben.

Sonra hepsi Alice gibi, Dicky'le Dulcie gibi küçüldüler.

— Şu işe bak, dedi küçük yaşlı adam.

Koca bir ormanın içindeydiler, ağaçlar öylesine komikti ki... Her yanları yeşildi. Koca koca kılıçlara benziyorlardı, yamyassıydılar, ne dalları ne de yaprakları vardı.

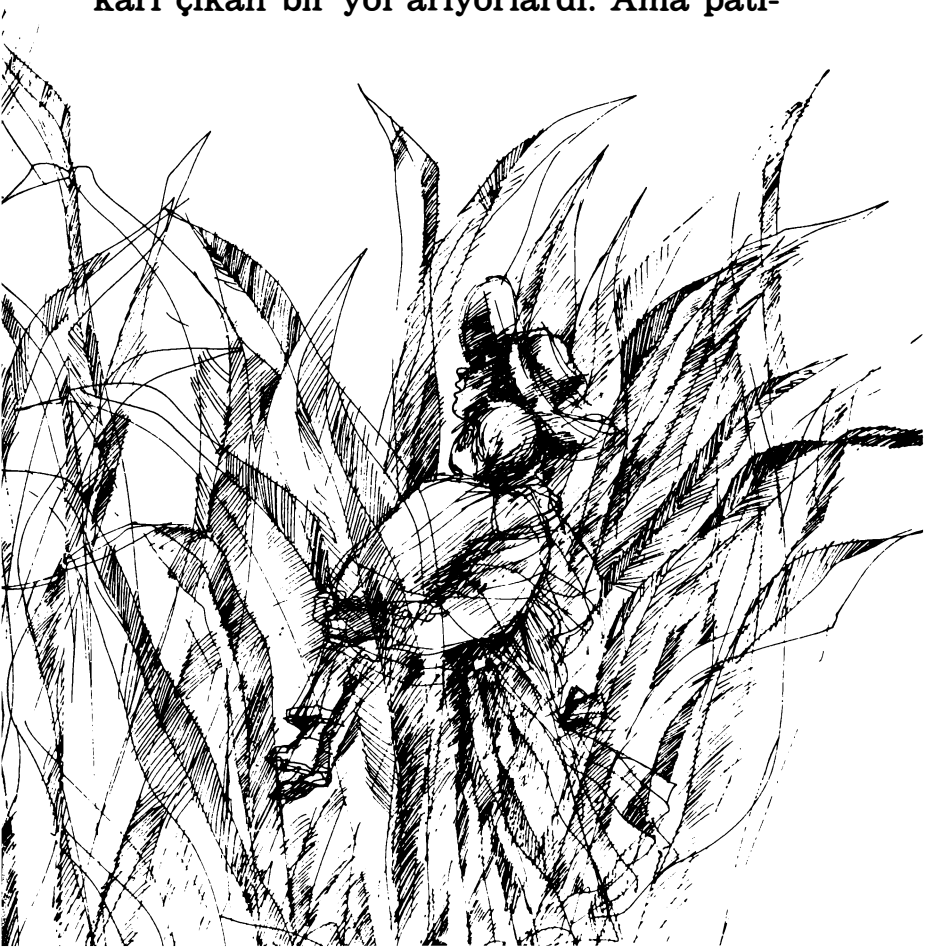
— Bunlar ot, dedi kızıl saçlı oğlan.

Gelin şöyle gidelim.

Acayip yassı ağaçların arasından ilerleyerek sarı bir dağa geldiler.

— Ne tuhaf bir dağ, dedi küçük yaşlı adam, tahtadan yapılmış.

Dağın kıyısı boyunca yürüdüler. Yukarı çıkan bir yol arıyorlardı. Ama pati-

kanın karşı kıyısından bir dağ daha başlıyor, dağı bir türlü aşamıyorlardı.

— Bunun ne olduğunu biliyorum ben, dedi kızıl saçlı oğlan. Bu, Egbert'ın gilipusu.

— Ah gilipusum olsaydı, dedi küçük yaşlı adam.

Hepsi şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Çünkü dağ kaybolmuştu.

— Cebime bir şey atladı, dedi küçük yaşlı adam.

Elini cebine sokup gilipusu çıkardı.

— Gilipusuma kavuştuğuma gerçekten çok seviniyorum. Gilipuslarımın en iyisiydi bu.

Böylece yollarına devam ettiler. Sonunda ormandan çıkıp büyük bir çöle geldiler. Çölün tam ortasında, Alice'in, hatta Alice'in kocasının şimdiye değin gördükleri en büyük hayvan duruyordu.

— Filden daha büyük, dedi Alice.

— O benim midillim, dedi kızıl saçlı oğlan. Evin yolunu çok iyi bilir.

Çölde ilerlemeye başladılar. Birden kartaldan iki kat büyük bir alakarga geldi üstlerine. Alice hemen Dicky'yi kucakladı, öteki eliyle de Dulcie'yi yakaladı. Alakarga gagasıyla Dicky'yi kapmak için

üstlerinde dönüyordu. Alice'in kocası tüfeğiyle nişan alıp alakargaya ateş etti ama alakarga tepelerinde dönüp duruyor, Dicky'yi kapıp yemeye çalışıyordu. Alakarga onu bir böcek sanmıştı, çünkü Dicky öylesine küçüktü.

Kızıl saçlı oğlan küçük yaşlı adama:

— Şapkanızı yere koyun, diye bağırdı.

Bir yandan da Alice'in kocası alakargayı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Küçük yaşlı adam şapkasını yere koydu. Kızıl saçlı oğlan şapkanın çorba tabağı kadar büyümesini diledi. Şapka öyle oldu; böylece hepsi altına girdiler. Alakarganın şapkayı gagaladığını duyuyorlardı ama içeriye giremiyordu.

Sonunda alakarganın sesi kesildi. Alice'in kocası şapkayı kaldırıp dışarı baktı.

— Gitmiş, dedi. Sonra şapkayı bırakıp tekrar içine sıçradı.

— Aman Tanrım, sen koru bizi. Bir yer sarsıntısı geliyor!

Ve birden altlarındaki toprak yükselmeye başladı. Birbirlerinin üstüne kapaklanarak koca bir tepeden aşağı yuvarlandılar. Şapka da onlarla birlikte yuvarla-

nıyordu. Yuvarlana yuvarlana aşağı kadar indiler. Yer sarsıntısının yanlarından geçip gittiğini gördüler. Sanki alttan kazan bir şey varmış gibi toprağın kabardığını görüyorlardı.

— Bu bir köstebek, dedi kızıl saçlı oğlan. Gördüğümüz şey oydu. Gelin biz en iyisi ormana dönelim de ne yapacağımızı düşünelim.

O yassı, tuhaf ağaçların arasından koşarak döndüler.

— Bence, dedi kızıl saçlı oğlan, biz en iyisi Alice'in kocasının yeniden büyük olmasını dileyelim. Şapkasının içine gireriz, o da bizi eve götürür.

Dediği gibi yaptılar. Alice'in kocasının büyük olmasını dilediler. O da şapkasını yere koyup onları teker teker yerden alarak şapkanın içine yerleştirdi.

Alice, incecik çırlak sesiyle bağırıyordu:

— Seni koca budala! Şu çocukla beni yavaş tut, yoksa kafanı uçururum, bel kemiğini indiriveririm aşağı kadar.

Sonunda Alice'in kocası şapkayı aldı ve yola koyuldu. Dulcie, Dicky, Alice, kızıl saçlı oğlan, küçük yaşlı adam şapkanın içinde oturuyorlardı. Alice'in kocası-

nın başıyla gökyüzünden ve ağaç tepelerinden başka bir şey göremiyorlardı. Bir süre sonra Dicky uyudu. Dulcie'nin de uykusu gelmeye başladı. Ama bir türlü rahat edemiyordu, çünkü Alice'in kocasının şapkasında yastık yoktu.

— Ah keşke, yumuşacık yatağımda olsaydım (şimdi), demişti Dulcie kendi kendine. Hayır istemiyorum! Hayır istemiyorum, diye bağırdı.

Ama iş işten geçmişti. Çünkü şimdi evdeki yatağındaydı.

— Burada olmak istemiyorum, diye mızıldandı. Bay Egbert'ı bulup ötekilerin nereye gittiklerini öğrenmek istiyorum!

İşte bir kez daha kapısının önünde güller bulunan gri kulübenin önündeydi.

— Onları burada bırakmamıştım, dedi. Alice'in, Dicky'nin, Maurice'in, Bay Egbert'ın ve Göç'ün yanına gitmek istiyorum!

Ama hiçbir şey olmadı. Dulcie o zaman renkli yaprağı anımsadı. Elini giysisinin cebine soktu ama yaprak yerinde değildi.

Dulcie ne yapacağını bilemiyordu. Kulübenin önündeki yolda dikilmiş duruyordu. Bir ara evin arkasında birinin

odun kestiğini duydu. Bunun üzerine bahçe kapısını açarak ön avluya girdi. Kulübenin kapısı kapalıydı. Kapının yanında, yerde tahta kıymıkları vardı, sanki burada biri çakıyla tahta yontmuştu. Avluya atılmış bir oklava, bir ütü, bir de çalar saat gördü. Dulcie evin arkasına dolaştı. Uzun, kır sakallı, yaşlı adam odun kesiyordu. Adama yaklaşarak:

— Ötekiler nerede Bay Egbert? diye sordu.

Küçük yaşlı adam baltasını elinden atıp hızla arkasına döndü.

— Bayan? dedi.

— Ötekileri yitirdim, diye açıkladı Dulcie. Orada birlikteydik, oysa şimdi bulamıyorum onları, diye mızırdandı.

— Kır gezintisinde falan mıydınız? Ben de eskiden çok giderdim.

— Ama siz de bizimle birlikteydiniz. Yoksa siz de mi kayboldunuz?

Küçük yaşlı adamın mavi gözleri dünyanın en sevecen gözleriydi.

— Eskiden çok giderdim. Ama ne zamandır kır gezintisine falan gitmişliğim yok.

— Nasıl olur, bu sabah siz de bizimle birlikteydiniz! Anımsamıyor mu-

sunuz? Elmalı pastayla dondurma yemiştiniz hani!

Küçük yaşlı adam uzun sakalını sallayarak:

— Öyle mi yaptım? Zamanında dondurmaya çok düşkündüm. Ama artık pek sık yemiyoruz.

Küçük yaşlı adam kesmekte olduğu odunu devirdi.

— Bu kütüğe oturmaz mısınız? dedi kibarca.

Dulcie üzgün üzgün oturarak:

— Demek onların nerede olduklarını bilmiyorsunuz? diye sordu.

Küçük yaşlı adam da oturmuştu.

— Tanrım, Tanrım, dedi, ben kır gezintisine gitmeyeli yıllar oldu. Bir kez eskisi gibi genç değilim, biraz da tembelleştim. Bu yüzden odun kesiyorum, anlıyor musunuz, spor olsun diye.

— Kaç yaşındasınız?

— Şu geçtiğimiz nisanda doksan ikime bastım.

— Demek onların nerede olduklarını bilmiyorsunuz? Ben de onlarla birlikteydim. Sonra k-k-kayboldum, onları bu-bubulamıyorum ve ko-ko-korkuyorum.

Dulcie ağlıyordu. Küçük yaşlı adam

ne yapacağını şaşırmış gibi ayağa kalktı, dilini şaklattı. Sonra birden elini cebine daldırıp,

— Bak ne yaptım, dedi.

Dulcie gözlerini kurulayıp baktı.

— Ama bu gilipus! diye bağırdı.

— Sahi gilipus mu? dedi küçük yaşlı adam. Hoşuna gitmişti. Ne olduğunu bilmiyordum. İstersen al senin olsun.

Dulcie:

— Alice'le Dicky'yi istiyorum! diyerek ağlamaya başladı.

Küçük yaşlı adam gene dilini şaklatıp elini cebine soktu:

— Bak bu sabah yolda ne buldum. Önce bir yaprak sandım, ama şimdi bunun bir ejderin derisinin pulu ya da anka kuşunun tüyü olduğu kanısındayım.

Dulcie yaprağa bakıp ellerini çırptı. Küçük yaşlı adamın elinde tuttuğu yaprağın özel bir rengi yoktu, soluk pembemsi yeşil bir rengi vardı.

— İstiyorsan al senin olsun, dedi küçük yaşlı adam.

Dulcie yaprağı avucunun içinde sımsıkı tutarak bağırdı:

— Ah, çok teşekkür ederim, sağ olun. Yakında gene kır gezintisine gidersek si-

zi de almaya geliriz. Teşekkür ederim, sağ olun!

— Ben eskiden kır gezintisine çok düşkündüm, dedi küçük yaşlı adam. O sırada karısı mutfak kapısını açtı.

— Egbeeert! diye bağırdı ve kapıyı çarptı.

Küçük yaşlı adam hemen baltayı kapıp deli gibi odun kesmeye başladı.

Dulcie mavi yaprağını avucunda sımsıkı tutarak ve gözlerini kapayarak:

— Dicky, Alice, Maurice ve Göç'ün yanında...

— Merhaba Dulcie, merhaba Dulcie, diye hepsi birden bağırıyorlardı. Dulcie, Dicky'yle Alice'i kucakladı. Onlar da onu kucakladılar. Alice'in kocası tüm dişlerini gösteren bir gülücükle ağzını kulaklarına kadar açmıştı. Kızıl saçlı oğlan o tuhaf sarı benekli gözleriyle onları izliyordu.

— Nasıl oldu da Dicky yeniden büyüdü? diye sordu Dulcie.

— Şu yaşlı serseri gilipusunu Göç'ün şapkasının kıvrımları arasında kaybetti, onu Dicky buldu adamcağıza, diye açıkladı Alice.

Bunun üzerine Dulcie, Dicky'yle Ali-

ce'i bir kez daha kucakladı. Onlar da ona sarıldılar.

— Haydi gelin, dedi kızıl saçlı oğlan.

Bir vadinin içindeydiler şu anda, yakında bir ırmağa ulaşacaklardı. Vadi tatlı kokularla doluydu. İlerlemeye devam ettiler ve binlerce renkli yaprakları olan bir ağaç gördüler.

— Bu Dilek Ağacı! diye bağırdı Dulcie.

— Öyle galiba, diyerek doğruladı kızıl saçlı oğlan.

Ama ağaca iyice yaklaştıkları zaman yapraklar havaya uçtu. Ağacın çevresinde dönüyorlardı. O zaman bu ağacın, gümüş gibi parlayan uzun sakalıyla uzun boylu yaşlı bir adam olduğunu gördüler. Yaprak sandıkları şeyler de her renkten, her türden kuşlardı.

— Günaydın Peder Francis (Frensis), dedi kızıl saçlı oğlan.

İyi yürekli Aziz Francis yanıtladı:

— Günaydın Maurice.

Renkli kuşlar omuzlarına, başına, kollarına konuyor, çevresinde uçuyor, ötüyorlardı.

Kızıl saçlı oğlan:

— Bunlar Dulcie, Dicky, Alice ve Ali-

ce'in kocası, dedi.

— Dilek Ağacını arıyoruz, diye açıklamada bulundu Dulcie.

İyi yürekli Aziz Francis onlara baktı, gözleri parıldadı.

— Peki buldunuz mu?

— Bilmiyoruz, dedi Dulcie. Belki de budur diye düşünmüştük.

İyi yürekli Aziz Francis bir süre düşündü. Kuşlar renkli bir bulut gibi üstüne çökmüşlerdi. Sonra konuştu. O konuşunca kuşlar yeniden havalandılar ve başının çevresinde dönmeye başladılar.

— Hepiniz ormanın gerisindeki bir ağaçtan birer yaprak koparmadınız mı? diye sordu.

— Evet Peder Francis.

— İşte Dilek Ağacı oydu. Ama diyelim ki ağacın üstünde bin yaprak vardı ve sizin gibi bin tane kızla oğlan birer yaprak kopardı. Onlardan sonra gelecek biri yaprak bulamazdı, öyle değil mi?

— Bulamazdı, Peder Francis.

— O zaman böyle bir dilek bencil bir dilek olmuyor mu sizce?

— Öyle, Peder Francis.

— Öyleyse, dedi iyi yürekli Aziz Francis, yapraklarınızı bana verin de on-

ları yerine koyayım. Onların yerine ben sizlere birer kuş vereceğim. Eğer bu kuşa iyi bakar, onu iyi besleyebilirseniz bir daha bencil bir dilekte bulunamazsınız. Çünkü savunmasız varlıkları koruyan, onlara bakan insanların bencil dilekleri olmaz. Dediğimi yapar mısınız?

— Evet, Peder Francis, diye yanıtladılar.

Böylece iyi yürekli Aziz Françis'e yapraklarını verdiler. O da karşılık olarak cübbesinin altından bir örme sepet çıkarıp içine Dulcie için bir mavi kuş koydu. Bir başka kafes çıkartıp onun içine kızıl saçlı oğlan için bir sarısasma kuşu koydu. Alice'e bir kırmızı kuş verdi. Dicky'ye de kanat uçları soluk mavi küçük beyaz bir kuş verdi, çünkü o küçüktü ve Dulcie'nin erkek kardeşiydi.

— Peki Alice'in kocasına yok mu? diye sordu Dulcie.

— O, Alice'e yardım edecek. Kızıl kuşa birlikte bakacaklar. Çünkü bir daha onu bırakır giderse bencil dilekli bir insandan farkı kalmaz.

— George n'olacak? diye sordu Dulcie.

— Dilek dilemek George'a yaramı-

yor. İlk dileği için cezasını çekti. İkinci dileğiyle yok yere hepinizi korkuttu. Üçüncü dileğiyle de başınız dertteyken sizi bırakıp gitti.

— Peki ama Bay Egbert? O da hak etti, öyle değil mi?

— Oo, onda zaten benim verebileceğimden fazlası var: yaşlı ve artık hiç bir dileği kalmamış. Ha, aklıma gelmişken, ne oldu ona?

— Karısı gelip aldı, diye yanıtladı Alice.

— Öyleyse başka bir şey gerekmez ona, deyip sustu. O susunca kuşlar yeniden başına, omuzlarına tünediler.

— Hoşçakal, Peder Francis. Çok teşekkür ederiz, diyerek ayrıldılar. İyi yürekli Aziz Francis kuşlarının ortasında onları yalnızca gülümseyerek yanıtladı.

Irmağın kıyısına geldiler. Ama çok tuhaf bir şeyle karşılaştılar: Düz bir ırmak değil, kıyıları üstünde gri bir duvar gibi yükselen bir ırmaktı.

— Böyle tuhaf bir şey ömrümde görmedim, dedi Dulcie.

Çünkü ırmak daha önceki sise benziyordu. Irmağın içinde, tam önlerinde belli belirsiz yol gibi bir şey görüyorlardı.

Evlerin arasında dümdüz uzanıyor ve şu morsalkım gibi kokuyordu.

— Bunu geçmemiz gerekiyor, dedi kızıl saçlı oğlan.

— Aaa, ben korkarım, dur bekle, dedi Dulcie. Ama kızıl saçlı oğlan girmişti bile içine. Alice, Dicky, Alice'in kocası onu izlediler.

— Durun! diye bağırdı yine Dulcie.

Ama sadece birer silik gölge gibiydiler. Kızıl saçlı oğlan küçük kırmızı bir ışık çıkaran saçlarıyla, ince çirkin yüzünü ve sarı benekli, tuhaf gözlerini geri çevirerek onu çağırdı.

— Durun! diye seslendi yine Dulcie.

O da sisin içine adım attı, elleriyle önünü yokluyordu. Ama ötekiler önünden kaybolmuşlardı. Sisin içinde yalnızca kızıl saçlı oğlanın saçlarının sönük parıltısını görebiliyordu. Sanki yusyuvarlak bir uyku tasının içinde, uykunun ılık sularından tepeye yükselir gibiydi. Tam tepeye çıkınca uyanmış olacaktı.

Uyandı da. Sanki içinde durmadan büyüyen sanki nane şekeri yemiş gibi tüm gövdesini, kollarını, bacaklarını yakan başka bir küçük balon varmış gibiydi. Nedir bu? diye düşündü. Ne olabilir acaba?

Yanı başında bir ses:

— Doğum günü, doğum günü! diye bağırıyordu. Gözlerini açtı. Yatağının yanında zıp zıp zıplayan Dicky'ydi. Yatağına eğilmiş bakan da annesi. Çok güzeldi Dulcie'nin annesi, öylesine ince, uzun boylu... Koyu, mutsuz gözleri deniz suyu gibi değişkendi. İnsan hastalandığında yumuşacık uzanan elleri öylesine inceydi.

— Bak, dedi annesi. İçinde mavi kuş olan sepet örgüsü bir kafes uzatmıştı.

Dulcie sevinçten deli gibi çığlıklar attı.

— Ben de bir kuş istiyorum anne. Ben de bir kuş istiyorum, diyordu Dicky.

— Benimkinin yarısı senin, hayatım, dedi Dulcie. Tutması için kafesi Dicky'ye verdi. Gözlerini yeniden kapattı. Annesinin eli alnına uzanmıştı. Dulcie iyi yürekli Aziz Francis'le tuhaf gözlü, alev saçlı Maurice'i anımsadı. O bir düştü belki, ama mavi kuşu gerçekti. Hem ne demişti iyi yürekli Aziz Francis:

— Savunmasız varlıklara iyi davranırsanız düşlerinizin gerçekleşmesi için Dilek Ağacı'na gerek kalmaz.

Gelecek yıl gene doğum günü olacaktı. Yatağına sol ayağıyla girmeyi anımsar da uyumadan önce yastığını ters çevirirse kim bilir neler olurdu?

YAYINCININ NOTU:

Bu baskı yapılıncaya kadar kitabın yalnızca bir kopyası vardı. 13,5 X 17 cm boyutlarında küçük bir kitapçıktı, daktilo edilmiş ve yazarı tarafından alaca renkli bir kâğıtla kaplanmıştı. Adanmış şiirin bulunduğu sayfaya bakan sol sayfada şunlar yazılıydı:

tek elyazma nüsha
oxford - mississippi -
5 - şubat - 1927

Anlaşıldığına göre, bu öykünün daha önce yazılmış biraz daha uzuncasının daktiloyla yazılmış birkaç kopyası var. Bu **Random House** baskısı, yazarın ilk romanından tam bir yıl sonra, ikinci romanının yazımından biraz önce tamamlanmış tek kopyaya uygun olarak yayınlanmıştır.

William Faulkner

DİLEK AĞACI

Dilek Ağacı, herkesi şaşırtacak bir kitap. Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük yazarlarından biri olan *William Faulkner*'ın çocuklar için de bir kitap yazdığını sanırız pek az kişi bilir. Ama *Faulkner*, o her zamanki düşsel anlatımı içinde, bu kez gerçek bir düşü anlatıyor bu kitabında. Bir *Dilek Ağacı*'nın çevresinde, birbirinden ilginç kişilerle oluşan, sürükleyici bir serüven. Bütün büyükler kadar, özellikle ilkokul çağındaki çocukların bu kitabı ilgiyle okuyacağına inanıyoruz.

Türkçesi: ÜLKER İNCE
İç resimler: DON BOLOGNESE
Kapak resmi: SAADET CEYLAN

ISBN 975-510-600-6

KDV İÇİNDEDİR